

personkreds efter loven som en frivillig ordning, og at den nuværende obligatoriske ordning for redere og visse selvstændige fiskere bortfalder. Samtidig er bestemmelsen sprogligt forenklet.

Det bemærkes, at der med ændringen ikke tilsigtes nogen realitetsændring, for så vidt angår den hidtidige dækning af skader, der rammer fiskere som følge af krigshandlinger. Sådanne skader vil være omfattet af denne lov som skader, der er en følge af arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår, under forudsætning af, at de pågældende har benyttet sig af deres ret til at sikre sig efter loven.

Til § 11

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 25.

Bestemmelsen beskriver de ydelser, som tilskadekomne har ret til, når en arbejdsskade er anerkendt.

Bestemmelsen er udvidet med den særlige godtgørelse til efterladte.

Til § 12

Bestemmelsen i stk. 1 afløser gældende lovs § 26.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til gældende lovs § 13.

Til § 13

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 28.

Til § 14

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 29.

Til § 15

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 30, der indeholder regler om muligheden for at betale for udgifter til behandling, optræning og hjælpemidler.

Det foreslås at udvide adgangen til at betale udgifter til behandling m.v. for følgerne af en arbejdsskade til også at omfatte udgifter til fremtidig behandling m.v.

Udvidelsen er en følge af, at sagsbehandlingstiden nedsættes med regeringens arbejdsskadereform. Da behandlingsudgifter m.v. efter gældende regler som udgangspunkt kun kan betales »under sagens behandling«, det vil sige perioden fra sagens anmeldelse til endelig afgørelse i sagen, ville den nedsatte sagsbehandlingstid indebære, at de tilskadekomnes adgang til at få betalt disse udgifter ville blive reduceret.

Det foreslås derfor, at tilskadekomne som hidtil har ret til at få betalt behandlingsudgifter m.v. under sagens behandling. Sådanne udgifter betales løbende efter regning.

Er der tale om udgifter til fremtidig behandling eller optræning, der vedrører en afgrænset periode – for eksempel 3 år – foreslås det i *stk.* 3, der er nyt, at erstat-

ningen fastsættes til et engangsbeløb. Dette beløb udgør størrelsen af de forventede udgifter på det tidspunkt, hvor afgørelsen om betaling træffes.

Er der tale om udgifter til permanent fremtidig behandling eller optræning – for eksempel en medicinudgift for resten af livet – foreslås, at erstatningen fastsættes til et engangsbeløb. Dette beløb udgør den årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat efter § 27 for erstatning for tab af erhvervs-evne.

Det foreslås, at betaling af udgifter til hjælpemidler fastsættes efter samme principper.

Behandlingsudgifter og hjælpemidler kan ofte betales efter anden lovgivning, især sygehuslovgivningen og sygesikringsloven m.v. Efter gældende regler er betaling af udgifter efter arbejdsskadesikringsloven sekundær i forhold til betaling af udgiften fra anden side, når det drejer sig om behandlingsudgifter, hvorimod den er primær, når det drejer sig om hjælpemidler. Det foreslås, at dette princip opretholdes.

Efter gældende regler har tilskadekomne ret til at få betalt visse hjælpemidler (primært briller), der er anvendt under arbejde og er beskadiget som følge af arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår, uden at der i øvrigt behøver være tale om personskaade. Det foreslås, at der fortsat bliver adgang til at betale disse hjælpemidler. Der tilsigtes med ændringen ingen realitetsændring med hensyn til muligheden for at få betalt disse udgifter.

Der tilsigtes ej heller ændringer med hensyn til, hvilke behandlinger og hjælpemidler der kan betales efter bestemmelsen.

Det er med andre dele af reformen tanken, at der i forbindelse med afgørelse af sagen i Arbejdsskadestyrelsen skal træffes en samlet afgørelse om erstatning. Ændrer forholdene sig efter afgørelsen, vil der være mulighed for at genoptage spørgsmålet om betaling af behandlingsudgifter efter bestemmelsen i §15. Det forudsættes, at et udbetalt beløb til dækning af fremtidige behandlingsudgifter ikke skal betales tilbage, hvis det efterfølgende viser sig, at behandlingen ikke får det forventede omfang.

Som en følge af, at der ved sagens afgørelse i Arbejdsskadestyrelsen fastsættes et samlet beløb for betaling af behandlingsudgifter, bortfalder behovet for at betale behandlingsudgifter, når sagen genoptages med henblik på en ændret vurdering af det varige mén eller tabet af erhvervs-evnen. Bestemmelsen herom i gældende lovs § 30, stk. 3, ophæves derfor samtidig, ligesom den gældende adgang for Arbejdsskadestyrelsens direktør til at fastsætte regler om betaling af behandlingsudgifter, når sagen ikke længere er under